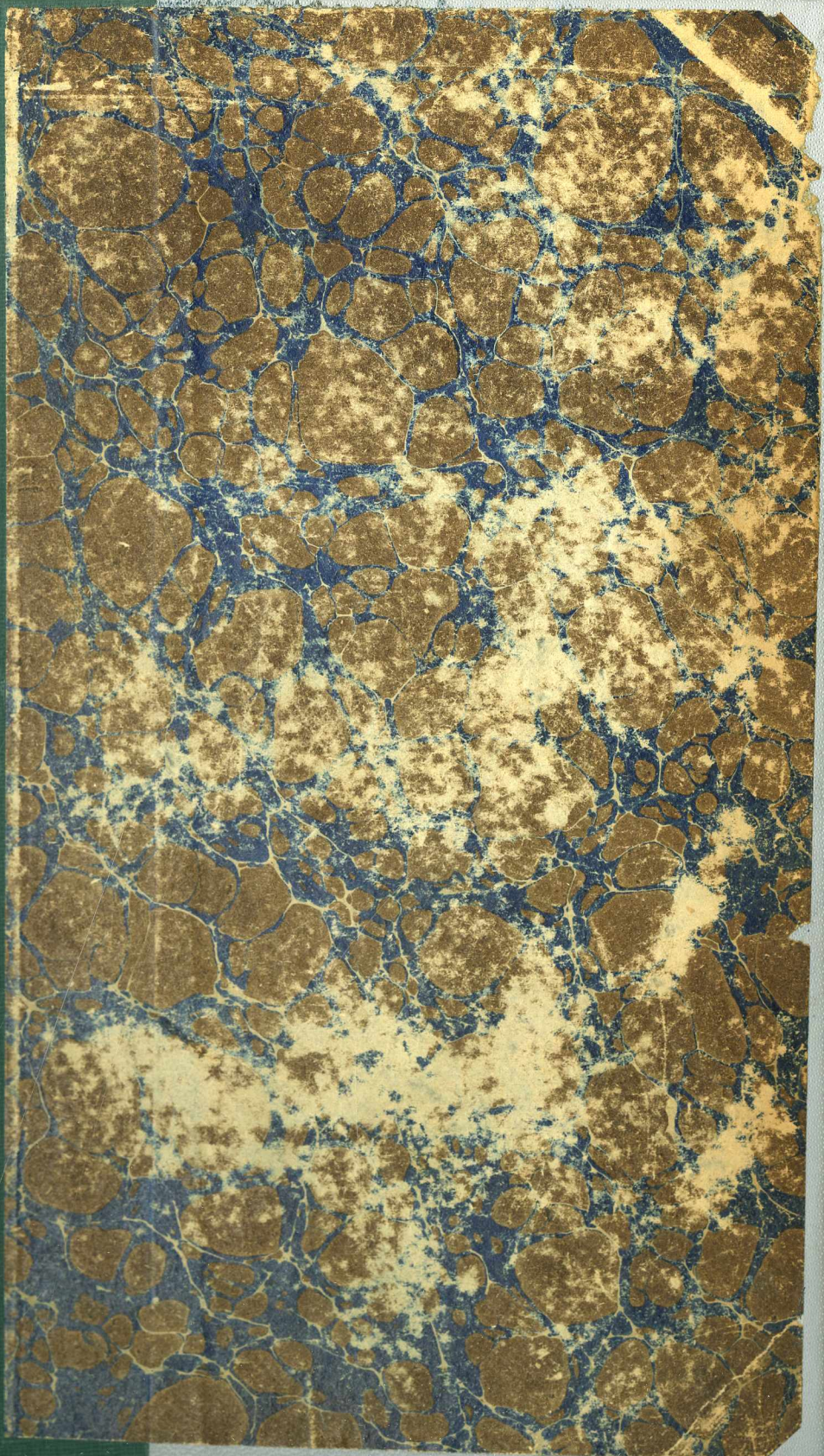

Politikai
röpiratok.

129.

129

1130

A

ZSIDÓK VILÁGURALMA.

TANULMÁNYVÁZLAT

A TÖRTÉNET ÉS A JELENKOR VIVMÁNYAI ALAPJÁN

KÖZLI:

KOLGYÁRI C. TITUSZ.

(Ára: Egy forint o. é.)

4.

BUDAPEST.

FEKETE BERNÁT BIZOMÁNYA.

MDCCCLXXVI.

LibTQ 0275461

ESZDOK VILÁGÁRA ALMA

TANULMÁNYVÁZLAT

A TÖRTÉNET ÉS A HITTAN TUDOMÁNYAINAK

ÉRTÉKELÉSE

Kocsis Sándornál

(Azaz: Képzés és tanítás)

BUDAPEST

Budapest, 1876. Nyomatott Kocsi Sándornál, ország-ut 39. sz.

NYÁREGYHÁZI

BÁRÓ NYÁRY ALBERT ÚRNAK,

A JELES OLASZ KIR. SZENT MÓRIC ÉS LÁZÁR REND LOVAGJA,

A MAGY. TUDOMÁNYOS AKADÉMIA, ÉS A MAGY. TÖRTÉNELMI
TÁRSULAT TAGJÁNAK

TISZTELETTELJES BARÁTSÁGOM ZÁLOGÁUL

SZENTELVE.

NYÁRNYÓZSI

BARÓ NYÁRY ALBERT ÖRÖK

A JELES GYASZOLÓ SZENT MÓRITZ CSÁZAR RÉVD. TÖRÖKÖZ

A JELES TUDOMÁNYOS ÉS MŰVÉSZETI ÉRTÉKELÉS

ÉRTÉKELÉSÉNEK

NYÁRNYÓZSI BARSZÁRÓV KÖZÖSSÉGE

NYÁRNYÓZSI

Tisztelt barátom!

E tanulmányvázlatot — melylyel egy oly nemzet történelmét véve kiindulási pontul, hol a mostani század, melyben az jelentékeny tényező lőn — igen hálás tért nyit a visszapillantásra, s melynek az ó kortól számitott multja elég érdekes arra nézve, hogy a buvárlatra és tanulmányozásra ösztönül sőt ingerül szolgáljon — e tanulmány vázlatát, mondom, mely jóllehet politikai s társadalmi nézeteidtól úgyszólván egészen eltér, kinek szentelhetném inkább, mint NEKED nemeslelkű barátom, kiben e hon Cliója hőkeblű felkentjeinek egyik legfényesbbikét oly méltán tiszteli.

Igen, NEKED, a TE nevednek legyen az szentelve, kiben a századokon át zaklatott Hon újraüdülő hálás utókora oly méltó fiát üdvözli; — NEKED, ki egyike vagy azon keveseknek, kik büszkék arra: őseik nyelvén vallhatni azt, mit a történelmi buvárlat rögös, de dús mezején fáradozásaik által se-

Tisztelettel

rényen összegyűjtenek; lelkeknek öröm, szívöknek élv: e gyűjtések eredményét közhasznúvá tehetni!

NEKED szentelem azt; s TE fogadd e szentelményt, — melyet az ÁLTALAD oly hön szeretett magyar Clió egyik habár ihlett keblű, de igénytelen ujonczáldozára hoz, — szokott szívélyes barátságoddal, mely ifjuságunk óta mindenkor buzgó serkentője és kiváló mintaképe volt történet-irodalmi tanulmányaimnál ebéli elvonult és csendes tevékenységemnek.

Budapest 1876. Májushóban.

KOLGYÁRI C.

ELŐSZÓ.

Mindennemü félreértések kikerülése szempontjából határozottan ki kell jelentenem, miszerint a jelen tanulmányvázlat nem iránymű, hanem csupán történelmileg objectiv előadása azon dolgoknak, melyek a zsidóságra mint világtörténelmi tényezőre vonatkoznak.

Ezt előre bocsátva, nem mellőzhetem el egyszersmind azon körülményt is jelezni, melyszerint e vázaltszerű tanulmány napjainkban, — hol a történelmi buvárlatok és kutatások oly jelentékeny eredményt mutatnak fel az e szakba vágó nemzeti irodalmunkban — habár gyenge, de mégis tán elejtésre nem méltó hézagpótló gyanánt szolgálhatand a történelmet kedvelő oly olvasóim számára, kik e tanulmány tárgyát kellő világításban és positiv tájékozással netán vizsgálódásaik céljává tenni óhajtják.

Ha tehát e részben megfeleltem volna azon várákozásnak melyet a t. érdekelt olvasó közönség e műhöz kötött, ugy töké-

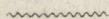
letesen elérni véltem azt, mi sajátlag annak közlésére ösztön-
zött t. i. a vágyat, a történelem ez ágának mívelésére is az utat
megtörni a magyar irodalomban.

Budapest 1876. Májushóban.

KOLGYÁRI C.

TARTALOM.

Bevezetés	3
A zsidók eredete	6
A zsidók jellemvonásai	7
Az érdek elve	9
Ábrahám kora	11
Izsák kora	12
Az egyiptomi korszak	14
Mózes kora	16
A zsidó eszme reakciója	17
A római korszak	19
A keresztyének előitélete	21
A középkorszak	23
A zsidó romlottság	26
A zsidók haladása a középkorban	28
A zsidók mindenkor zsidók	30
A zsidók az ujkorban	32
Pénzügyi hódítás	34
A Rothschild dynastia	37
Társadalmi hódítás	40
Politikai hódítás	42
A zsidó sajtó	50
Az általános izraelita társulás	54
Zárelmélkedések	56

TARTALOM.

1	Előszó
2	Az első fejelet
3	Az első fejelet folytatása
4	Az első fejelet folytatása
5	Az első fejelet folytatása
6	Az első fejelet folytatása
7	Az első fejelet folytatása
8	Az első fejelet folytatása
9	Az első fejelet folytatása
10	Az első fejelet folytatása
11	Az első fejelet folytatása
12	Az első fejelet folytatása
13	Az első fejelet folytatása
14	Az első fejelet folytatása
15	Az első fejelet folytatása
16	Az első fejelet folytatása
17	Az első fejelet folytatása
18	Az első fejelet folytatása
19	Az első fejelet folytatása
20	Az első fejelet folytatása
21	Az első fejelet folytatása
22	Az első fejelet folytatása
23	Az első fejelet folytatása
24	Az első fejelet folytatása
25	Az első fejelet folytatása
26	Az első fejelet folytatása
27	Az első fejelet folytatása
28	Az első fejelet folytatása
29	Az első fejelet folytatása
30	Az első fejelet folytatása

A zsidók világoralma.

Bevezetés.

Egy változhatlan természeti törvény nyomán az ember általában oda törekszik, hogy mások rovására állapotán javítson.

Ezen tényből származnak a féltékenykedő törekvések és harezok, melyeknél az emberek célja: a küzdelemben egymást felülmulni.

Azon eljárás, mely szerint ezen küzdelem foly, oly elveken alapszik, melyek a geographiai fekvésnél és politikai állapotnál és azon szellemnél fogva, mely az illető küzdő nemzet sajátja — egymástól eltérnek. Ezen elvek, melyek a hódítási mű alapjául szolgálnak, háromfélék:

1. a physikai erő elve;
2. az isteneszeti (theocraticus) elv, melynek hatása a tömegeket a vallásos hitnek veti alá;
3. az érdek elve, mely a nemzeteket a pénzügyi nyomás szolgálivá teszi.

A két első elvet mint ismerteket állítjuk fel; mert Róma és Göröghon története a régi korban, nem különben a pápaság, Orosz- és Németország története az újabb időben csupán illustratiója ezen elvek alkalmazásának.

Ezen elvek teremték azon hatalmakat, melyek túlsúlyokat physikai és erkölcsi eszközök által alapíták meg.

A harmadik kategoria hódítványai ellenben t. i. azok, melyek az érdek elvének alkalmazásából folytak, egy egészen különvált, magában álló jelenséget mutatnak fel.

Ez utóbbi esetben az érdek, vagy a physikai erő, vagy a vallásos hit helyébe lép, és egyszersmind a hódítási mű alapjává és mozgató erejévé válik. Az érdekelv már magában véve is hatalmasabb, mint a többi, mert senki sem vonhatja ki magát annak hatalma alól. Tehát egy a lét szükségességére, az élet elemeire alapított elv, egy általános és örök elv, melynek mindnyájan alárendeltjei vagyunk. — Az érdek képezi a központot, mely felé valamennyi emberi törekvés és ohaj irányul; annak birtoka egyértelmű az általános uralommal.

Az érdekelvre alapított hódítvány nem az erő győzelme a gyöngeség felett, nem is a tudományé a tudatlanság felett, — hanem a csselfogás győzelme a bizalom és gondnélküliség felett! Az érdek minden küzdelemnél oda törekszik, azon eszközöket, — melyek a létet feltételezik, — és a nemzetek közgazdagságát kizsarolni, hogy azt utóvégre a hódító önkényének alávesse.

Mi tehát a jelen vázlattal ezen hódítás alakját és módzatait akarjuk bővebben fejtegetni, és a zsidó-hatalom lendületét és annak napjainkban csodaszerűen elért fejlődését kézzelfoghatólag kimutatni.

A zsidó nép — valószínűen az első volt, mely azon titkos hatalmat — az érdek elveét — felfedezé.

Mindenesetre ezen nép az egyetlen, mely azt, mint hódítási eszközt alkalmazni tudá. Ha a történelmet jól felfogjuk, akaratlanul azon körülmény ötlük szemünkbe, hogy az idők kezdetétől fogva a zsidók ez elvet más nemzetek ellenében fegyverül használták fel, és alapul, melyre vallási, társadalmi és politikai épületeket állíthassák.

A zsidó történelem figyelmes tanulmányozásánál megismerni tanuljuk a zsidó nép szellemét és eszmejárását, hogy

annak törekvéseit és célzatait méltányolhassuk. Sajnos, hogy egy ily tanulmánynál az olvasó egyedül azon jegyzetekre és értesítésekre van utalva, melyeket a zsidók nekünk, azaz az utókornak hagyományozni akartak. — Ha a Philisteusok, a Pharaók és más ellenei a zsidóknak történeti adatokat hagytak volna hátra, úgy a választott nép története egészen másként hangzanék, mint ezt ma nap olvassuk.

Azonban az ó-testamentom bölcsészeti elemzése eléggé kielégít arra nézve, hogy a zsidó nép zsarolásaira vonatkozólag annak értékét felismerjük.

A zsidók eredete.

A zsidók egykoron egy arabs néptörzs voltak, mely szinte rablásból és nyájainak jövedelméből élt, az ó-testamentom nem mutat fel egy helyet sem, mely nekünk a zsidóknak az arabsoktól leszármazását elárulná; az arabs hagyományok azonban, és különösen a Korán azon megállapodásra juttatnak, hogy Ábrahám (Ibrahim-Allehi-selam) arabs patriárka törzsével és nyájai-val Arabiában (Hiddjaz) élt, és a szent Raahát (Kiabéh) vagyis a mekkai zsinagogát alapította, mely minden korban a monotheisticus (egy istent hívő) Cultus székhelye volt, és melyben még most is Ábrahám, Izmael és Mohamed istene imádtatik.

Nem ismeretesek azon körülmények, melyek Ábrahámot arra indíták, hogy törzsével Árábiát elhagyja; azonban kétséget nem szenvedhet, hogy a helyzetök javítása iránti vágy volt az, mi őket a kivándorlásra ösztönzö. Ezen feltevés annál fontosabb, mert ugyanazon vágy készte minden időben a nomád népeket is, az arabs félszigettel határos tartományokat megtámadni és meghódítani akarni.

A zsidók jellemvonásai.

Az arabsok a természettől magasabb fokú szellemi tehetségekkel lőnek megáldva, úgy, hogy más fajok e tekintetben sokkal hátramaradottabbak. Azon tehetségek, melyekkel az arabsok bírnak, a következőkben sorolhatók föl: t. i. a felfogás oly erejével, mely semmi titokzatostól és semmi távolságtól vissza nem riad; továbbá valamely tervnek könnyű és pillanatnyi keresztülhatolásával, forró és törekvésteljes kedélylyel összekötte, végül hasonlíthatlan csalárdsággal és ravaszsággal.

Ezen tulajdonok, melyekkel az arabsok általában bírnak, szükségkép a zsidóknak is osztályrészül jutának; különben ezekkel még más sajátságokat is kötnek össze, melyek nekik csak előnyükre válnak. Így az arabs gyors a kezdetben, de hiányzik nála a szívósság és kitartás; a zsidó ellenben forró vérmérsékletével oly nyakasságot egyesít, hogy róla bátran állíthatni: „a zsidó soha sem enged, nem bocsát meg, és nem felejt el semmit.“

Egy másik különbség, mely a sivatag e kétfajú gyermekeinél észleltetik, abban lelhető fel: hogy az arabsok az eszményi és abstract iránt nagy vonzalommal bírnak, míg a zsidók lényegesen anyagiak és gyakorlatiak. A jellem ezen szétválásából önként következik, hogy, míg az arabs plátói és lelki csodálatot érez a szép iránt, a zsidó a szépben csupán a hasznosat látja. A zsidó megáll egy szép virág vagy más tárgy előtt, és megcsodálja azt; de ugyanazon pillanatban azon kérdést veti fel: mit jövedelmezhet vagy mi hasznot hozhat az nekem?

A birvág egy oly szenvedély, mely a zsidónak második természetévé vált, és melynek ösztönszerűen engedelmeskedik.

A haszon iránti inger szervezetében oly módon van meggyökerezve, hogy az benne minden más érzést, minden más szenvedélyt elfojt. A zsidó p. o. nem ismer önszeretetet; ha valaki kicsufolja, nem gondol vele, ha dicsérik őt, nevet felette; hanem ha valaki csak egy fillérrel is merészkedik megrövidíteni, akkor oly dühös lesz, mint egy tigris. Életének egyedüli célja a nyereség; minden mást, a mi nem e cél utáni törekvést tanúsítja, nem tartja figyelmére méltónak.

Ezen korlátlan birvágya a zsidóknak a többi emberiséggel szemközt folytonos szakadást idéz elő, ennek nyomán ők a végletekig menő harcot vívnak avval, úgy, hogy az illetéknép létrejött düh azon nézetre hozá őket: hogy az emberek azért teremtvék, miszerint egymást csalják s egymást felemésszék. Ezen emberek közötti kettős viadalban hitők szerint a legátalkodottabbak és hirszomjasabbak a kevésbbé azokat el kell hogy tiporják!

Azonkívül azon hitők: „hogy az emberek egymással mindig viszályban élnek, az arabs kedélyével összeforrt eszme; mit tanusitnak a Talmud és Korán tanai, oly könyvek, melyek dúslélényt képeznek a semiticus eszmék és hagyományokról. Ha e pontban az arabsok és zsidók egyeznek is, úgy mégis a mód, a mint e tanokat gyakorlati kivitelében alkalmazzák, nem egészen egyöntetű. Mert míg az arabs lovagias érzületével határt szab a harcz, és békeidő vagy állapot között, addig a zsidó nem ismer még fegyverszünetet sem, és a küzdelmet szünet nélkül folytatja.

Az érdek elve.

Egy oly rendkívüli természeti adományokkal felruházott néptől esodálatos dolgokat lehetete tehát várni. A legnagyobb esoda azonban, melyet a zsidóság valaha eszközölt, bizonynyal az, mely az érdek elvét és annak hatalmát, mint társadalmi és hódítási eszközt felfedezett. — E felfödözés e nép sajátóságos tulajdonaiból folyó mindinkább fejlődésének eredménye volt. A szomszédos törzsekkeli érintkezés közepette is fel tudák a zsidók a következő gazdaszati igazságokat ismerni:

„Nem azok, kik keresnek és szereznek, lesznek gazdagok, hanem azok, kik takarékosak.“

„Csak azok, kik takarékosak, jutnak a tékozlók feletti uralomhoz.“

Továbbá azt is észlelték, hogy az emberek általában kevés becszet tulajdonítanak annak, a mivel birnak; mert azon ohaj által, azt megszerezni, a mivel nem birnak, szemök elöl téveszték azt is, a mi kezökben van.

Ezen jelenségekből vonták le a zsidók alapelveiket, melyek azóta alapját képezik kereskedelmi, társadalmi és politikai rendszerüknek.

Miután első kísérleteiket siker követé, azon voltak, hogy hatáskörüket egy gazdag és termékeny tartománybai kivándorlás által bővítsék, ennélfogva elhatázzák hazájukat, Arábiát, elhagyni.

E szerint feltehető, hogy Ábrahám és törzse — mielőtt egy ilyszerü vállalatba bocsátkozandottak — egy oly tervet szöttek, mely természetökbeli tulajdonaikkal és elhatározott vállalatukkal összhangzott.

E terv tehát, melyet mint idegenek s más tartományba betolakodók elfogadtak, abból állott: hogy azon tartomány kincseit, melybe betörtek — magokhoz ragadják, míg az illető lakosságnak életét és ingatlan javait hagyák meg.

„Vegyük el — így gondolkoznak — aranyukat és munkájok gyümölcseit, mezőiket és szőlőiket igen szívesen meghagyjuk nekik. Ha nekünk sikerül kincseiket magunkévá tenni, akkor mi leszünk az urak és ők a rabszolgák.“

Egy ily terv elfogadásával a zsidók egy nagy horderejű genialitásról tőnek tanuságot, mert ezáltal elveték ettől eltérő, elődeiktől a hódításoknál követett elveiket, és egy új elvet, t. i. az érdek elvét állíták fel, alkalmazván azt tisztán és egyszerűen, t. i. támogatása nélkül a physikai erőnek és vallásos befolyásnak.

Lássuk tehát, miként vitte keresztül ezen elv az ármány és tevékenység fegyvereivel, fennállásának első idejében a kitűnő győzelmeket, és a tizenkilencedik században a világ meghódítását, s az által a fölötti uralmát.

Ábrahám kora.

Midőn Arabiából kivonultak, Ábrahám népével Mezopotamia felé fordult. Ottani tartózkodásuk azonban rövid tartamu volt, mert csakhamar Kanaan tartománynak, példabeszéddé vált termékenysége által csábítottak el. Ezen első békés behatolás csodálatos módon megfelelt titkos vágyaiknak. Egyszer e tartományba bevonulva, feltudák a belső viszályokat és zavargásokat, — melyeket pusztításaik Syria népei közt okoztak, — oly jól használni, hogy nemsokára kezeiket az ország kincseire tehették.

E közben látjuk, miként rövid időre Ábrahám és törzse Egyptom felé fordult, egy oly tartomány felé, mely gazdagságáról és termékenységéről volt híres. A zsidók ugyan oda nyilatkoznak, hogy ezen különös vándorlást egy bekövetkezett éhség folytán ejték meg, mely akkor Kanaanban ¹⁾ uralkodott; ugy látzik azonban, hogy ezen éhség valósággal nem volt más, mint az égető szomj, melyet a Pharaók kincsei forrásánál oltani akartak. Először is a kivánt eredményt biztosíták ezen Egyptombai vonulásukkal; mert kevés idő kelle ahoz, hogy nagy mennyiségű aranyat, ezüstöt és marhát ²⁾ szedjenek össze. Hanem kapzsiságuk az egyptomiakat annyi ra felbószíté ellenök, hogy Pharao király a zsidókat az országból kiüzé, mihez ürügyül a zsidónök rosz erkölcesei és ármányai szolgáltak.

Egyptombóli visszatértük után a zsidók megújult dühvel csaptak be a gazdag Kanaanba, hol a benszülöttek rovására gazdagok és hatalmasok lettek.

¹⁾ Genesis 12. fejj. 10. vers.

²⁾ Genesis 13. fejj. 2. vers.

Izsák kora.

Izsák, szintugy mint Ábrahám, arra törekedett, a pénzügyi hódítást folytatni, és a benszülöttek birtokában levő kincseket magáévá tenni.

E célból erőlködéseit megkettőzteté, és benyomult a Philisteusok területére. Hogy azonban e tekintetből célzatait elpálástolja, szükségesnek tartá, még egyszer az éhséget ¹⁾ ürügyül felhasználni, mi által e tartományba magát befészkelte.

Eleinte a Philisteusok királya, Abimelech, a zsidókat mint barátokat fogadá; hanem rövid idő kelle ahoz, hogy mást gondoljon és a zsidókat kiűzze; miután e nép ármányai és rablásai valódi alakjában mutaták magokat. Abimelech, korának némi gyermetegségével, nem csinált titkot azon okokból, melyek őt arra indíták, a zsidókat nyakáról lerázni, mert egész nyiltan megmondá nekik: ti hatalmasabbak (azaz gazdagabbak) vagytok, mint mi ²⁾.

Ezenkívül alattvalói olyannyira elváltak keseredve a zsidók ellen, hogy őket mind megölelendették, ha ezek nem határák el vala magokat, az országot elhagyni. ³⁾

Mielőtt a történeti fejtegetésben tovább mennénk, pár igen jellemző tényt kell ide ékelnünk, melyek a zsidók mindezen becsapásainál és egymásra következő kiűzéseinél előjönnek. Ezen tényekre azért szeretnénk a t. olvasó közönség figyelmét felhívni, mert ezek arra szolgálnak, a zsidók politikáját és az általuk ügyesen alkalmazott azon műfogásokat leleplezni, melyekkel a pénzügyi hódítást folyamatba hozni iparkodtak.

¹⁾ Genesis 26. fej. 1. vers.

²⁾ Genesis 26. fej. 16. vers.

³⁾ 20. 21. és 27. vers.

Az első megjegyzésre méltó tény, azon különös gond, melylyel a zsidók minden fegyveres kézzeli küzdelmet oly nép-nél kerültek, a hol hódítani véltek. Ezen időszakban fogamatba vett vállalataik lényegesen erkölcsi jelleget őriztek meg; mert physikai erőt a zsidók sehol sem vettek igénybe. Az ármány és csel volt akkori kedvencz fegyverök; érdekében volt a zsidóknak minden vérontást, a fegyveres erővel harcot, mely, mint physikai elv az érdek elvével merő ellentétet képez — egyszer mindenkorra elkerülni.

A másik említésre méltó dolog, azon tapintat, melyet a zsidók olyankor használtak, midőn egy elfoglalt tartományból kivonulni kényszerültek. Nemcsak hogy nem sikerült megejttet prédáikat magukkal elhordani, hanem azonkívül nem mulaszták el elleneiken erkölcsi győzelmet nyerni, miután azokat becsmélve, magokat üldözöttekül nyilváníták. A zsidók eme politikája a Machiavellismus valódi mesterműveként tekinthető, melyben őket semmiféle nemzetség és hitfelekezet nem multhatá felül. E politika még napjainkban is mintegy lelke és szelleme a zsidóságnak.

Az egyiptomi korszak.

A támadó mozgalom, melyet a zsidók Egyiptom ellen kezdeményeztek, a következő fölényekbe foglalható össze:

Egy zsidó kalandorokból álló előhad előzőleg szemlére indult Egyiptomba, hogy az éhség ürügyével e tartományba belop-hassa magát; sok szerencsével jártak; mert nemcsak hogy a bennszülöttek rovására meggazdagodniok sikerült, hanem a leg-főbb hatalmat is kézrekeríték.

Józsefnek egyiptomi alkirálylá lett felemelkedése folytán Jákob egész törzsével egyetemben Egyiptomba rontott, s e pillanattól kezdve az egyiptomiak a zsidók martalékává lőnek, miután azokat kényők kedvök szerint kifosztogathaták. ¹⁾ A hódítók kincsszomja azonban nemsokára a bennszülöttek ellentállását idézé elő, kik — bár későn — a zsidókban országos csapást és politikai veszélyt ismertek fel. Erre a pharaoi kormány óv- és mentő rendszabályokhoz nyult, sőt arra határozta el magát, a zsidókat az országból kiűzni. De más részről az ily eljárás az egyiptomiakat a zsidókkal szemközt a legsúlyosabb pénzügyi bonyodalmakba ejtheté vala. A zsidók kiűzésének következménye az államcsőd lehete; vagy el kelle őket a kizsarolt kincsekkel vonulni hagyni, vagy el kelle nézni, miként jut Egyiptom tökéletesen tönkre?

Mig a szerencsétlen Pharaó módot keresett — magát egy ily borzasztó dilemmából kivonni, addig a zsidók mindent, mi

¹⁾ Genesis 47. fejj. 18. vers.

értékes tárgyakból összehordható volt — összeszedtek, és Egyptomból elosontának. ¹⁾

Miután jelezők, mily módon kezdé meg a zsidó nép első fellépésétől fogva a pénzügyekrei támadást, kövessük őket történelmök második korszakába.

¹⁾ Kiténően jellemzi őket Egyptombóli közvetlenül történt elillanásuk előtt azon körülmény, mely szerint a gazdag benszülöttektől vendégség címén, kiket annak részeseivé tőnek, arany és ezüstétszereiket elkölcsönözvén, azokata helyett, hogy a vendégség után visszaadták volna, magokkal orozva elszállíták. Képzhetni, mily roppant kincsnek jutának bár jogtalanul — így birtokába!

Mózes kora.

E második korszak a zsidó nép politikájának teljes átalakulását tünteti fel. A Mózes által behozott újítások nem voltak egyebek, mint formaszzerű elhagyása a zsidó elvnek. Ez átalakulás megbuktatá a zsidó nép mozgató főelvét, az érdek elvét, hogy annak helyére egy újabbat állítson fel, képezve azt a physikai és theocraticus elvből.

E változás azon viszhatás eredménye volt, mely azon férfiak kedélyében támadt, kik a választott nép sorsát vezérlék. Ez érdemes férfiak megborzadának, midőn azt kelle látniok, hogy fajuk annyira elaljasul, miként a kóborlásra és uzsoráskodásra adja magát. Egy népnek — így gondolkoznak — mely az elsőkhöz akar számítani, nyíltan és becsülettel kell azon pályára lépnie, mely jólétre és polgárisulásra vezet: a gyávaság oly elvét — mely az emberiség szemében a megvetést érdemli ki — mint hivatásához nem méltót, kell hogy nyilvánítsa.

A Mózes-féle eszme győzelme tehát a régi zsidó eszme képviselőinek kiirtásával biztosíthatott; ők arany borjikkal, mint az uzsoraszellem jelvényével, — mely egyértelmű az érdek elvével, — együtt megsemmisítettek.

A fegyveres erővel hódítási elv alkalmazása Kanaán bevételét és Judäa királyság alapítását eredményezé.

Miután azonban e korszak csak arra szolgálta, jelen értekezésünk keretébe nem vágó elv alkalmazását fejtegetni, úgy inkább azon időszaknál vesszük ismét bizonyítékaink fonalát fel, hol Judäa királyság a világtörténelem lapjairól eltűnén, — az a zsidó eszme előtérbe lépésének, t. i. az érdek elvének csinál helyet.

A zsidó eszme reactiója.

Judäa királyság megbuktával megszűnt annak forrása és támasza is, a physicali erő elve. Most tehát a zsidók kiváló figyelmöket a zsidó elvre fordíták, mely annak az általános hódítást biztosítsa.

Midőn ők az assyriaiaktól és perzsáktól megtámadtatának, volt ugyan még egy párt, mely a hódítást fegyveres hatalommal lehetőnek tartá; ez azonban a régi eszme követői és hívei által agyon hallgattatott. Ők azt állíták, hogy, ha a jövendölések teljesezésbe mennek, és Izrael fiai a világoralmát kiközsdhetnék, akkor ez semmiesetre a fegyverek, hanem az érdek elvének alkalmazásával, mint hódítási eszközzel történhetnék meg.

„Mit használ nekünk — így mondák ők — saját tartománynyal, királysággal, erősségekkel és hadseregekkel birni, melyeket egyetlen vihar egy pillanatban elpusztíthat, és minket a hódító rabszolgáivá tehet?“

„Nem, a Mózes-féle elv magában véve szép lehet, hanem ez csak chimära. Kincseinket és hatalmunkat nem szabad egy helyre öszpontosítanunk; azoknak mindenütt és sehol kell lenniök, úgy, hogy azok elleneinknek ne eshessenek zsákmanýul. Egy országnak, egy királyságnak sem szabad a miénknek lenni, hanem arra kell törekednünk, hogy minden ország és birodalom gazdagságát sajátunkká tegyük. Szétszórva a föld egész felszínén, nem szabad állandó lakhelylyel birnunk, hanem oda kell sietnünk, a hol az aratás a legbusásabb. Nem az Ábrahám, Izsák és Jákob által előirt elv folytán, hanem csak így lehet és kell a jövendőmondásoknak teljesülniök, melyek Izrael fiait a világ meghódításával kecsegtetik.“

E két elv feletti küzdelem két pártra osztá a zsidó nemzetet, mely hosszabb ideig az uralom elnyerése végett versengett. E kölcsönös küzdelmek következménye az lön, hogy a zsidók magukat majd a cosmopoliticus kivándorlásra szorítva láták, majd megint Zionhoz, nemzetiségök látható központjához érezték magokat vonzatva. A Decentralisatio iránti törekvés egy bizonyos ideig fölénynyel birt, és oka lön a kivándorlás azon nemének, mely a babyloni fogság elnevezése által ismeretes.

E fogság valósággal azonban nem volt más, mint egy támadó, a zsidók által megkezdett oly célbóli mozgalom, hogy győzőiket ármány és uzsora által megalázzák.

A politika és harc terén legyőzve, az assyriaiak kifosztása által akarák magokat kártalanítani. És valóban, egyszer az assyriai birodalom bensejébe behatolva, hatalmokba keríték az ország kincseit, és magokhoz ragadák ezenfelül annak adminisztratív és politikai hatalmát. E győzelem Eszther és Mardochai cselei segélyével sikerült, kik a vén Ahasver királyt játékszerül használnván, az állam kormányának gyeplőit is kezeikbe vevék.

A római korszak.

Judáának a rómaiak általi meghódítása a zsidók cosmopoliticus tendenciájának egy meghatározott irányt jelölt ki; ők tehát a birodalom mind keleti, mind nyugati tartományaiba nyomultak be.

Belopták magokat annak majd minden vidékén hódítóik ezek alattvalói közé, és kívánatuk szerint tudák azokat ármány és uzsora által kiszarolni.

A zsidók ezen előznlésének, nemkülönben azon izgató szellemnek kell azon gyűlöletet tulajdonítanunk, melylyel a rómaiak irányukban viseltetének. Midőn ezen gyűlölség a legmagasabb fokra hágott, kezdék meg a rómaiak azon, mint oly faj kiirtását célzó hadjáratot, mely a birodalomban valódi országos csapásnak tekintetett.

Titusz hadjáratának kelle a zsidó nép fővárosát szétrombolnia, melyet a rómaiak a zsidófaj tevékenységi központjának tartottak. Ezen hadjárat azonban elhibázá a kilátásba vett célt, és pedig azon egyszerű oknál fogva, mert Jeruzsálem már korábban megszűnt a zsidó nemzetiség actiójának központja lenni.

Hiszen a zsidóknál a cosmopoliticus decentralisatió mozgalma ekkor már a központosítás rendszerének helyébe lépett, és a physikai erő elve, az érdek elvének adott helyet. Egy ily elvesere után Judäa erősségei és Jerusalem falai a zsidók támadási tervei mellett nem birtak tényleg már becsesel. Ők támadásaikat elég bátran minden pontra elkezdék, és általános hódításaiknál csak az ármány és uzsora fegyvereivel működtek.

A római politika is egy igen nagy hibát követett el, midőn fegyvereit egy oly pont felé intézte, melynek elpusztítása a

zsidó hatalmat meggyöngíteni nem vala már képes. Mert miután a zsidók már korábban egy ily pontot egy oly elvvel cseréltek fel, tehát ezen elv képezé basisukat; és ez elvet akarták a rómaiak leküzdeni és megsemmisíteni?

Egy ily vállalat azonban nem állott az utóbbiaknak hatalmukban, és Titusz Jerusalemmel még az egyedüli akadályt is elgördíté, mely a zsidóknak utjokban volt, hogy magukat egész erővel a többi nemzetekre vessék. E mozzanatban lemondott ezen nép örökre hazájáról és a Mózes-féle hagyományokról, és megkezdé az érdek elve általi hódítás nagy művét.

A keresztyének előitélete.

Azon indokok, melyeket előbb felhoztunk, és melyek a zsidókat kényszeríték hazájokat feladni, oly előítéletet hazudtolának meg, mely a keresztyén népeknél gyökeret vert. A keresztyéneknél azon általános hit uralkodik, hogy a zsidók, nyakasságuk végett — Krisztus isteni küldetését elismerni — szórattak szét a földön.

A történelem azonban e vélelmet, merő előítéletül mondja ki; mert számtalan bizonyítékot lehetne azon tényállás megállapítására felhozni, hogy a zsidók szétszóródása nem volt más, mint egy önkéntes és jól kigondolt kivándorlás. A bizonyíték azon tényt illetőleg, hogy a szétszóródás önkéntes volt, abban rejlik, hogy Jeruzsálem bevétele előtt négyszáz évvel (a Makkabäusok idejében) e nép a szélrózsa minden irányában elkezdte terjeszkedni.

Egy másik bizonyíték arra nézve, hogy nem a nyers erő volt oka a zsidók szétszóródásának, azon körülményben le lehet, hogy Titusz győzelmi szekere mögött, csak néhány ezer foglyot hurcolt volt magával, épen eleget, hogy Róma utcáin bevonulásánál tüntessen. De néhány ezer zsidó fogoly és Judäa egész népessége között, óriási a különbség, mely ugy hisszük elég arra, hogy minden más bizonyítékot illusoriussá tegyen, melyet az érdemben, hogy a zsidók erőszakkal szórattak szét — előhozni lehetne.

Vegyük továbbá azon tényt figyelembe, hogy a rómaiak a leigázott népeket sohasem terelték szét, ugy annál kevésbbé

hihető, miszerint a zsidóknál — kiktől ugy sem tartottak — kivételt képeztek légyen.

Miután tehát constatáltuk, hogy a zsidó nép szétszórtsága, részökről csakis mint oly támadó mozgalom tekinthető, mely az általános hódítást célozza — ugy arra utaltatunk, hogy további lépéseiket és fejlődésüket a római birodalom és a középkor utolsó idejében kövessük.

A középkorszak.

A római uralom hanyatlása, és a barbár népek becsapásai oly átmeneti korszakot hoztak létre, mely a zsidó elem terjedésének kiválóan kedvezett. Két oly elem közt létezve, melyek közül az egyik elerőtlenedve, a másik pedig a durvaság állapotában volt, sikerült a zsidóknak lappangva előre nyomulni, és a barbárok lakta tartományokban megtelepedni. A keresztény egyház és a feudális hatalom ugyan célzataiknak ellene volt, akadályozván egyszersmind fejlődésüket; de a zsidók ily akadályok által nem hagyák magokat feltartóztatni, s megtudták a papság és nemesség ellenségeskedését zsibbasztani. Ők csak egy ellenséget ismernek, mely rájuk nézve félelmes lesz, s ez az, mely a verseny (*Concurrentia*) alakját veszi fel, s őket saját területükön, t. i. az érdek elveén támadja meg. Mig a zsidóknak megvan engedve nyugalmasan pénzt gyűjthetni, addig előttök a többi közönyös; sőt ellenkezőleg a háttérben kigúnyolák ép úgy a fegyverrel, mint a papi elvvel győzelmeseket.

Mig tehát Europa különböző népekre és birodalmakra osztott fel, a zsidók valamennyi kereskedelmi gyúpontra szétszórva jelentek meg, a hol magukat befészkelék, kereskedést és uzsorát üzendők. Igen gyakran gazdagságuk s főleg azon eszközök miatt, melyek által azt megszerzik, iszonyu üldözéseknek lőnek ugyan kitéve, hanem e hatalmi tények csak mulékonyak, s nem eléggé erősek valának arra, hogy a zsidó hódítások mindinkább emelkedő árját — mely mindig több tért foglalt el — feltartóztassák.

Ilyszerűen tolták fel magukat a zsidó telepítvények Europa

főkereskedelmi s forgalmi helyeibe. Egy sereg zsidó kapott így lábra Velencében, egy másik Genuában, míg ugyanekkor Spanyolhonban, Németalföldön, Német- és Spanyolországban telepítvényeik keletkeztek. E seregek, ámbátor messze földön szétszórva — mégis egy erős és egyforma összeköttetést képeztek, mely egyetlen mozgató erő hajtása, az érdek elve szerint gyakorolta tevékenységét.

Azon állítás, mely szerint a zsidófaj szétszórt tagjai egységes és félelmes tömeget képeztek, semmi esetre sem egy légből merített phrasis, hanem egy oly igazság, mely matematikai pontossággal bebizonyítható.

Mint első bizonyítékot azon tényt hozzuk fel, hogy a nyugati nemzetek napjainkban civilisatiójának közepette az összetartozandóság köteléke, mely a zsidót a zsidóhoz köti, — sokkal erősebb és szorosabb, mint azon kötelék, mely a zsidót a keresztényhez csatolja.

A második bizonyíték abból áll, hogy ugyanazon vallási és történeti hagyományok, nemkülönbén ugyanazon összetartozandóság valamennyi zsidó között, a világ egyik végétől a másikig, Kamtschatkától San Franciscoig, a civilizált Europa közepétől egész Ázsia bensejéig — feltalálhatók. Az egész szétszórt és mégis összetartozó tömeg, azon egyetlenegy eszmétől, egyetlen hittől van áthatva: hogy ők a választott nép, és hogy a világ kinesei örökségüket képezi. Kérdezzék ki — t. olvasóim — mint nekünk is többször volt alkalmunk ezt tenni — a zsidó vándort, ki a Kárpátokat vagy a tatárországi sivatagot bejárta; kérdezzék meg a csalafintos alkuszt, ki a tőzsde körül vagy a Lipótváros utczáin csatangol, és kegyetek mindnyájánál, ugyanazon hitet, ugyanazon bizalmat a jövőben fogják feltalálni.

A zsidó solidaritás oly nagy, hogy ha önök egy zsidót megtámadnak, akkor mind az öt világrész zsidói is meg-

támadva érzik magokat, s mint egy ember kel fel önök ellenében!

Mindenütt, hol zsidók vannak, a zsidó ott éji szálásról, támogatásról és segélyről biztosítva van; hasonlóan a héber nyelv irányával — minden ország zsidainál értesítőül szolgál, és összeköti az egész földön szétszórva levő zsidó-községeket egymással.

A zsidó szabadkőművesség az igazi, melynek ellenében a miénk majdnem játékszerré törpül le.

A középkorban e zsidó kalandorok a legszerényebb módon sompolyogtak mindenütt be, a nélkül, hogy valamit igénylettek volna az élet fentartására szükséges eszközökön kívül; belenyugdtek abba, hogy rongyokkal takarva a legnagyobb nyomorral küzdjenek meg, s mindennek dacára megmaradt régi bizalmuk egykori hivatásuk iránt.

Az önmegtagadás csak alig megközelíthető ily példáját hiában keresnök fel a történelemben, melynek a zsidók magokat századokon keresztül aláveték, csakhogy céljokat, — a világ pénzügyi meghódítását — elérhessék. Az önmegtagadás segélyével és azon szigorú fegyelemmel az uzsora eme harcosai zászlójukhoz — az érdek elveéhez — hivek maradtak, és lettek józan, tevékeny és erőteljes emberekké.

Azon elv vált a zsidóknál törvénné, mely őket a spártai életmódra kötelező, s mely egyszersmind attól óvta meg: hogy henyelés és kicsapongások által elkorcsosodjanak. E szigorú életmód és fegyelemben rejlik titka annak, miként vált lehetővé oly eredménnyel a többi fajok ellen küzdeni, és oly szerencsével az elidegenítést elsajátítani. Ezen gazdasági és pénzügyi küzdelemben sokszor sikerül a zsidónak elleneinek százát a küzdterről leszorítani, és csupán az által, mert az érdek elve, a nyereség csalátke, józanabbá, tevékenyebbé és erőteljesebbé teszi őket, mint elleneik százát összevéve.

A zsidó romlottság.

Kevés ember fogja azon állításunkat elhinni, hogy a zsidók, a fenebb elősoroltak dacára, mégis az erény lényegét bírják. Ezen állításunk annál inkább vehető paradoxonul, mert vannak emberek, kik a zsidókat a legrosszabb embereknek tekintik. Ezen emberek elfognak csodálkozni, ha hozzátesszük, hogy ők mind a két fogalmat egyesítik magokban, t. i. a legmagasabb mérvben erényesek, s a legundokabb módon gonoszak, sőt terjesztői a bűnek!

Hogy ezen látszólagos ellentmondást teljes mérvében fölfoghassuk, kell, hogy felvilágosítsuk azt!

A zsidó erényes, mert ő — hogy úgy mondjuk — gyakorlati, — és nem mint mi platonicus szeretetet érez az erény iránt; a zsidó az erényt érdekből gyakorolja, azaz annak azon anyagi előnyei végett, melyeket az neki szerez. Az erény gyakorlata meghosszabbítja életét, s ez által képesíti őt, pénzre szert tenni; ez kielégíti a zsidót, s ezért nagyra becsüli azt. Hanem azért, ha egyrésről az érdek elve az erény gyakorlatára készti, másrésről ugyanazon elv kényszeríti a bűn ösvényére is lépni.

A zsidó, ki ily módon azon előnyöket, — melyeket neki az erény megszerez, — magának biztosítani tudja, ezeket saját kizárólagos egyedáruságának tekinti. „Az erény — úgy mond — jó dolog, melyet nekem meg kell őriznem; hanem másnak nem szabad azt birnia; mert másként nem volna lehetséges pénzt csinálni.“

Tehát számításból, spekulációból megtaksálja az erényt, valamint felhasználja a bünt eszközül vagy fegyverül a megsemmisítésre.

Igy változik az erény és bűn a zsidó kezében hatalmas eszközzé, melyet mint védő és támadó fegyverül használhat. Az erénynyel dacol a veszteség és szerencsétlenség ellenében, a bűnnel megtámadja azokat, kiknek vagyonát akarja elnyelni. ¹⁾

¹⁾ Ha arra nézve bizonyíték kell, miként iparkodtak a zsidók az erkösetelenedés útján meggazdagodni, úgy csak néhány általánosan ismert tényre utalunk.

Bénazet és Blanc, két zsidó, alapítói a hirhedt, de ujabban bezűntetett baden-badeni és homburgi játékbarlangoknak. Blanc most Monacóban szerepel.

Ilahmi basa, az egyiptomi alkirály fia, meseszerűen nagy vagyont örökölt, mely nem kevesebbre mint 150.000,000 frankra rúgott Oppenheim zsidó Alexandriában bankárja lón, s oly kitűnően (!?) kezelé az ifju Ilahmi vagyonát, hogy kezelésének három éve elég volt a herceget csódbba juttatni.

A zsidók haladása a középkorban.

Az egész középkoron keresztül a zsidó kereskedelmi telepítvények mind megannyi ellenséges földöni táborok valának, melyeket minden órában elhagyni és másutt ismét felütni lehet. Az egész kereskedés hasonlított egy nagy küzdterhez, a melyen a két ellenség naponkénti találkozásai és csatározásai, t. i. egyrészt a bennszülöttek, másrészt az illető országbai betolakodott zsidók részéről, folytak; s melyeknél természetesen az utóbbiak győztek mindig, és így csakhamar az összes kereskedelmi világ fölötti hegemoniát szerezték meg; mert épen a kereskedés felett meg leginkább a zsidó ösztönnek. Már magában a zsidók gondolkozásmódja is jellemzi azon körülményt, mely szerint az általok választott keresetmódoknak egyike sem járult egyenesen a nemzetgazdaság gyarapításához; földmiveléssel, bányászattal, általában nyers termeléssel, sőt a nyers termékek feldolgozásával a zsidó nem igen foglalkozik, ő csak az értékek forgalombahozataláról gondoskodik, és az által gazdagszik főleg meg, hogy értéktelennek látszó tárgyakat jó pénzzel cserél be. Nem mulaszthatjuk el a t. olvasót e körülményre figyelmeztetni, miután csak ez által constatálható, miszerint a zsidók nagyobb részét terméketlen herék; (inproductiv parasiták); mert mi indíthatná őket az areuk veritékéveli munkára, midőn magukban birják azon módokat és eszközöket, a másoktól termeltet elsajátíthatni?

Ezen egyszerű oknál fogva a zsidók mindig távol tarták magukat a földmiveléstől, és a változatos nomád életet ennek eleibe tevék, miután azon előnnyel kínálkozott, mindenkor minden mozgalomnál szabadon működhetni. Ezen ingó lét, —

mely nekik lehetővé tévé mindig azon helyeket felkereshetni, hol nagy zsákmányra tehetek szert, — nyilván onnan származhatott, hogy legkevésbé sem valának a röghez kötve; de különben is igen összhangzott ez cosmopoliticus tendenciájokkal, s általában támadási rendszerökkel.

Igy p. o. az olasz államok virágzó korában, Velence, Genua és Firenze telve volt zsidókkal; ezen államok hanyatlása arra indítá őket, Délen összehalmozott kincseiket felszedni, és Német, Lengyelországba és Németalföldre áttelepedni, miután időközben ezen országokban a kereskedelem és ipar fejlődése a nemzeti vagyont lényegesen megnagyobbította. Angliára került e részben utoljára a sor, nevezetesen az előbbi század vége felé, midőn is kereskedésével és tengerészetével az addig domináló Hollandiától a fenhatóságot (Suprematia) elragadá, és annak helyébe lépett. Kevesebb szerencsével jártak Spanyolhonban; ott a bennlakóktól a kivándorlásra kényszerítetének, mivel őket mint idegen tolokodókat és titkos szövetségeseit a móroknak tovább tűrni nem akarták. ¹⁾

¹⁾ Azon palladium, mely alatt Spanyolhonban a vallásszabadság fentartatik, az alkotmánynak, a Cortes által még a folyó 1876. évben elfogadott XI. cikkelye által imígyen jeleztetik: „a r. kath. vallás az államvallás, és kizárólag az állam által tartatik fenn. A vallási cultus szabadsága, a mennyiben a keresztényen morál korlátain belől mozog, törvényesnek ismertetik el; hanem másnemű nyilvános manifestatiók — a kath. egyházén kívül — tiltvák.“ A zsidók a fenebbi felfogás szerint tehát a tolerantiából kizárvák

A zsidók, mindenkor zsidók.

A zsidók középkori történetének rövid áttekintése után nekünk még azon feladat jutott, egy egyes, avval összefüggésben levő kérdést, — mely magában véve igazi világcsodája — különösebben vizsgálat tárgyává tenni. A zsidók össze nem gyűlésének megjegyzésreméltó tényét véljük. Dacára saját tárgultan lett szétszórtságuknak, dacára más fajokkali századokon áti érintkezésüknek, a zsidók még napjainkban is azok, kik tizennyolcszáz év előtt voltak; hasonló jellemvonások, ugyanazon typus még most is ép ugy feltalálható náluk, mint akkor, mintha akár idő és szokások, akár az idegen elemekkel érintkezés, valamit ezeken változtatni képesek nem lettek volna?

Ezen ritka jelenség különböző tényezők összeműködésének eredménye; melyeknek legnevezetesbjeit ime itt felsoroljuk: 1. a vallásos és történeti hagyományok köteléke; 2. a vérrokonság köteléke; 3. a kölesönös solidaritás érzete; 4. a többi nemzetek gyűlölete. E tényezők hatalmas összeműködésének lehet tulajdonítani, hogy a zsidók zsidók maradtanak, dacára annak, hogy különböző országokban szétágazvák, és néha azok erkölseit is elfogadták. Átváltozásuk németekké, franciákká és lengyelekké, ugy az ujjabb időben törökökké, magyarokká is sat. csupán csak felületes, és legkevésbbé sem változtatja meg benső, őszsidó természetüket, igen, e különböző nemzetiségek elfogadása nem volt más, mint álca, melynek védő hüvelye alatt ők annál észrevétlenebbül belophaták magukat a birkaakolba; ugy hisszük, felesleges megjegyezni, melyik állattal a mesében osztják e jellemvonást.

Vagy az egyik, vagy a másik; vagy lenne zsidó, vagy német, francia, orosz sat., de nem; a zsidók állításaként mindkét tulajdon összeköthető, és míg például egyrészt „igazi“ (?) francia honszeretetőket előszeretettel fitogtatják, addig másrésztől nem átalják „zsidó nemzetiségökkel“ nyíltan kérkedni.

Crémieux és Lewy Armand nyíltan kimondák, „hogy ők büszkék egészen ujjok hegyéig zsidók lehetni.“ De miután tudjuk, miszerint az ujjhegyen túl kevés hely marad, akkor ily egyéniségeknél a francia nemzetiség nem igen nyomhat a latban!

A zsidók az ujkorban.

Az egész középkor idejének tartama alatt a zsidók egész csendben hordák össze a jövő hatalmuk nagy építményéhez szükséges mézshomokot; érintetlenül a nagy világ üzelmeitől, zugaikban kincset kincsre halmoztak, és elég ügyesen állíták fel Europa egyik végétől a másikig az uzsora csatarendjét, a honnan ők a homályból a napfényre törhessenek, és hatalmuk magaslatát elérhessék.

Végre megjelent a várva-várt nap. A szabadság azon reggélén, a melyen a feudalis államok régi és elkorhadt épülete összeomlott; midőn Europa addig fennállott állami, társadalmi és egyházi viszonyai oly csapással illettettek, mely után nem ocsudhatának fel többé; midőn a modern eszmék rohanó árja, mindent, mi azokat netán gátolandá. — feltartóztathatlanul magával sodra: ütött az első francia forradalom napján a zsidóknak is azon óra, melyben mindeddig látszólag is békózott voltukból felszabadítva, erejük egész teljét kifejtheték, és azon utra léphetének vala, mely őket a világ uralmához vezetendé!

Az egyetlen sorompó, mely őket ez ideig korlátozá, ezáltal nekik is megvolt nyitva. Aláaknázva Voltaire tanaitól, legyőzve a liberalismus hatalma által, a középkor nemzeti és vallási korlátai is ledőltek, — és Europa, mely igyen a multtal szakított, egy új alakulásnak, a jövő mindenféle befolyásainak volt kitéve. Ekkor vállalva a szabad gondolkozásukkal, a Jacobinusokkal, Carbonarikkal, egy szóval minden árnyalatával a forradalmároknak kezdék meg a zsidók Europa ujjaalakítását, esatlakozva mindazokhoz, kik azt hangoztaták: „Éljen a tolerancia, éljen a testvériség, le a kasztokkal, le a kiváltságokkal!”

Azalatt, míg e hangok a népek ajkain, az általok igazsá-

gosnak, és szükségesnek felismert haladás követelményeit jelenték, nem voltak a zsidóknál ezek egyebek, mint ügyesen kivitt hadicsel, mely elleneik sorait felbontá. Vagy miként magyarázzuk meg magunknak e tényt, ha akként nem: midőn ugyanazon zsidók tevék ezt, kik egy pillanatig sem tétováztak, saját vallásukkal, hagyományaikkal és alapelveikkel szakítani?

Zárt sorokkal támadták meg tehát a zsidók elleneiket, s miután azokat minden ponton túlszárnyalták, tűzék fel a régi Europa romjain zászlójukat. Azóta a zsidóság európai hatalmának várfokán azon lobogó leng, melyen e szavak fénylenek: „Materialismus és érdekpoltika!“ jelentőségteljes szavak, kulcsai a zsidó világoralomnak.

Az egész hódítás a zsidóknak egy lövet porukba sem került; eltekintve attól, a mi a forradalom és liberalismus vívmányai által érett gyümölesként ölükbe pottyant — mostani álláspontjukat nagyobbára azon jellemtelen üzelmeknek köszönhetik, melyekkel elleneiket egyenkint és egymásután küzdésképtelenné tevék. Így szerzek meg ügyes taktikával azon központi állás előnyeit, melyekkel kényök szerint majd az egyik, majd a másik oldal ellen fordulhatának. Miután így változtatva ma forradalmat szítva, holnap legitim kormányt támogatva, egyik kézzel államfelforgató utópiák terjesztéséhez járulnak, míg a másikkal monarchiákat állitanak helyre, és ujdonsült autokratákat juttatnak trónra; mind a két részt le tudják maguk iránt kötelezni, vagyis magyarán mondva kenyerezni, s legyen az e tekintetbeni eredmény bárminemű, mindig roppant hasznot birnak maguknak biztosítani; mert a kormányoknak ép ugy, mint a forradalmi pártoknak könnyen felfogható okoknál fogva, mindig pénzre van szükségök, s kik azt ide kölesönzik, azok természetesen a zsidó urak, magától értetvén, soha a megfelelő pengő pénzbeni dús kamat, és az engedmények és szabadalmak különböző nemei nélkül!

Pénzügyi hódítás.

Az eddig előadottak nyomán láttuk, miként a nagy vallási és politikai átalakulások, melyek az egész keresztyénséget megrendíték és több táborra és pártra oszták — a zsidóságnak kiváló előnyére váltak, miután azt képessé tévé, mind e zavarok közepette hódítási művében egy elhatározó lépéssel előre hatolni, és magának a pénzügyekben, államban és társadalomban a Hegemoniát meghódítani. E hódítás — és ezt még egyszerű hangszúlyozzuk — semmikép sem képzeleti; mert az egy hódítás a „szó legmerészebb értelmében“; igen, a zsidók — távol attól, hogy abból titkot csináljanak — bevallják ezt, és „a zsidóság legkiválóbb és legfőbb feladatának“ nevezik el.

Már a középkorban nagy halmaz kincset gyűjtének a zsidók, hogy evvel egy bizonyos befolyást biztosítsanak maguknak. Hanem hogy pénzügyi hatalmuk oly bámulatraméltó kiterjedést nyerhete, és hogy a különböző nemzeti vagyonok oroszlánrészt magokhoz ragadhaták, még más indokoknak összehatása szükségeltetett, melyek közül első sorban: a cosmopoliticus eszmék terjedését, a nagyobb egyenlőség tulcsapongását az europai nemzetek erkölceiben és szokásaiban, a közlekedési eszközök többítését és a nemzetközi viszonyok emelkedését nevezhetjük meg.

Ezen a tizennyolcadik század vége felé kezdeményezett, és évről évre nagyobbodó közlekedés az egyes nemzetek különböző tagjai, és a legtávolabbi országok között leginkább járult hozzá, hogy a zsidó pénzügyi hatalomnak csodálatraméltó lendületet adjon. Ezen jelenség indoka akként formulázható legjobban,

hogy ép ezáltal ama pénzügyi hatalom befolyása a helyhez köztötből általános lön. Miután a zsidók minden egyes ország pénzügyi helyzetének ugyszólva urai voltak, tehát ők inkább mint mások, voltak képesek az ipar általános lendületéből és az ujkor találmányaiból hasznot huzni. Ugyanazon arányban, mint a pénzügyi vállalkozási kedv lábrakapott és általános lön, szélesbült tevékenységük tere is. Ép ugy — mint a súly törvénye szerint, a parányok a nagy tömegektől vonzatvák, ugy a kis tőke a zsidó gazdagság megmérhetlenségéhez húzódott, és a mint ugyanazon törvény szerint a vonzott testek mozgása mindinkább gyorsul: így leend a zsidó tőke vonzereje is naponként nagyobb; igen a vas gyűrű, melyet az a népek vagyona körül vont, ma már annyira keménynyé és széttörhetlenné vált, hogy minden túlzás nélkül állíthatjuk, miként a pénzügyi hatalom a világ egyik végétől a másikig a zsidók kezében van; hiszen nem hajtathatik végre mai napság egy fontosabb pénzügyi művelet, a nélkül, hogy a zsidók abban részt ne vennének, és annak gyümölcseit zsebökre ne dugnák.

Ezen az uton a zsidók rövid idő alatt oly sokra vitték, hogy ők most a leggazdagabb és legbefolyásosabb emberek, és egy oly nagymérvű hatalmi állást foglaltak el, minőt az egész történetben ismételve nem találunk. Roppant tőkék magaslatáról — melyek súlya a nemzeteket agyonnyomni fenyeget — az egész világ pénzügyei és ipara felett rendelkeznek. A jelenkor legnyereségesebb és legkolossálisabb vállalatai Európában és azon túl, nem egyebek, mint zsidó egyedáruságok, mint p. o. az osztrák déli vaspálya, Europa bensejének főforgalmi ere; ép ugy Brazilia bányái sat. sat.

Igen, menjünk tovább, és bátran merjük állítani — és ezt minden túlzás nélkül tehetjük — hogy senki sincsen közülünk, ki a zsidó hatalomnak akármily módon lekötelezettje ne volna; nem, mi mindnyájan, minden különbség nélkül fizetjük neki

adónkat, legyen az járadékainkért vagy házainkért, a kenyérért, melyet eszünk, vagy azon ruhákért, melyet hordunk. Még a királyok és hatalmasok is megszámlálhatók, kik a zsidók irányában adósak, és nekik ennek következtében erkölcsileg és tényleg alárendelve ne volnának.

A zsidó pénzhatalom hasonlít bizonyos tekintetben a Koboldhoz, a kinek ámbátor láthatlan — ujjai mindenki zsebébe dugva vannak. Mint a gond, úgy tud ő a kulcslyukon is belépődzkodni, mindenütt élen lenni és magát minden tekintet elől elvonni. A csábító szerepét — úgy látszik — különösen jól érti, igen mi sejtjük, miszerint ő egykoron álútakon ezt a bűnök nemzőjétől ellesé, mert mint a sátán, így szól ő is hozzánk: „Imádjatok, és én titeket boldoggá teszek.“

A Rotschild-dynastia.

A zsidó pénzhatalom bámulatos lendületével karöltve jött, vagyis inkább egy szükségszerű előfeltételét és elodázhatlan alapját képezé annak az egyéni haladás a zsidó nép egyes tagjainál. Azon kis középkorbeli uzsorások mindenütt modern bankárokká vagy tőzsdeügynökökké, a hajdani vándorló zsidók csalafintos (pffig) üzerekké változtak át, és a házaló ruhakereskedők és zsbárusok elegans boltokat és iparárcsarnokokat nyitának meg.

Még hiányzott az épület megkoronázása, azaz a minden emberi vállalkozással veleszületett megtestesítése a mozgató elvnek egy concret és kézzelfogható hatalom által; mert a mint az egyházi és katonai uralom mindig egy pápában vagy fejedelemben nyer megtestesülést vagyis inkább kifejezést, úgy kelle a zsidó pénzhatalomnak is egy dynastia képzését eszközölni, mely az érdek elvéből meríté vala eredetét és folytonos jogsultságát.

Az épület ezen megkoronázása nem soká váratott magára. Mert tényleg a napoleoni háboru végével egy Rothschild nevü frankfurti zsidó inkább a tények hatalma, mint saját törekvései folytán, érzé magát hivatva a zsidó pénzhatalom magas hatalmi állásának látható fejévé emeltetésére. Valamennyi zsidó meghajolt ezen uj hatalombirtokló előtt, és azóta uralma a világ egyik végétől a másikig mindenütt elismertetett. Mint a pénzügyek királya Rothschild ma ép ugy uralkodik a zsidó tőkék gördülő tömegei felett, mint a német vagy orosz császár hadseregeik mozgó tömegeinek parancsolnak.

A „minden zsidók egyeduralkodójának“ hatalma egyéb-
iránt nem jó azon néhány száz milliónál aránylag számításba,
melyet tulajdonkép övének nevezhet, hanem azon sokkal na-
gyobb, meseszerű a rany mennyiség után, melynek forgalma ca-
binetének parancsaitól függ. Minden zsidó millionarius, ki
Párisban, Bécsben, Berlinben vagy Londonban hajtja végre
pénzügyi műveleteit, csak annyiban Rothschild tábournoka, a
mennyiben ez magát az ő utasításai szerint annak pénzügyi hév-
mérőjéhez tartja.

A Rothschildek vagyona valami mesés. Rothschild An-
zelm, ki csak rövid ideje, hogy Bécsben meghalt, egy milliárd
frankra rúgó vagyont hagyományozott. E mérleg szerint e esa-
lád három ágának vagyonát három milliárdra lehet becsülni.
Ez megközelíti azon összeget, melyet Franciaország hadi kár-
pótlás fejében nagy nehezen felteremtett! Egyetlen család en-
nélfogva oly gazdag, mint egy nagy nemzet!

Ha az ember meggondolja, hogy e roppant vagyon a sze-
rencsétlenek milliójának véres veritékével gyümölcse, ugy köny-
nyen fejét veszíthetné el!

Mióta a világ áll, ily természet fölötti dolog soha sem jött
létre!

A Rothschild-család feje tehát egy hatalmasság, egy ural-
kodó a kifejezés egész erejében, és alattvalói azon emberi lények
milliói, kik szünet nélkül oda működnek, hogy hatalmát és fényét
támogassák.

A Rothschildek egy tucat kastélylyal — valódi királyi
székhelyek — a legfelségesebb és míveltebb országokban fekvő-
ket — bírnak. Azokban ez uralkodók a legfényesebb pompát
fejtik ki, és fogadják a világ nagyjainak hódolatát, a császárok
és királyok sem képezvén kivételt. Mégis a Rothschild család
nem fektet rá nagy súlyt, hogy királynak neveztessék. Ő
zsidó felsége meg van valószínűleg avval elégedve, ha a dolog

érdeme szerint király lehet, és azon hatalmat élvezheti, melyet roppant kincsei neki amugy is megszereznek.

Azonban Rothschild minden tekintetben egy uralkodó szerepét betü szerint játsza, és sohasem mulasztja el azon kötelességeket, melyet illetén királyi méltósága reáruház.

Ő az, ki a zsidó népet teljes fénynyel képviseli, épen ugy, mint más uralkodók illető népeik hatalmát. E zsidó uralkodó például nem vonakodik mindazon aláírásoknál résztvenni, melyeknek a divat vagy a hir bizonyos fontosságot tulajdonít. Továbbá Rothschild mindig gondoskodik arról, ha egy helyiséget látogatásával szerencsétet, hogy ottani jelenlétének emlékrét fentartsa, történjen az egy emberbaráti intézet alapítása, vagy fejedelmi ajándék által.

Azonkívül a Rothschildek, mint látható fejei a zsidó nemzetiségnek, egy idő óta kötelességükké tevék, az első kö letételét ott eszközölni, hol egy a zsidóknak kizárólag szentelt jótékonyági intézetet felavatnak.

A mit más uralkodók tesznek, az természetesen a zsidók királyának is meg kell tenni.

Tehát oly megmérhetlen és korlátlan e zsidó autocrata hatalma, hogy a többi császárokét és királyokét messze túlsugározza. Legközelebb, midőn két oly nagy ország, mint Francia- és Poroszország, egy pár százezer főnyi harcosból álló seregszámmal véres háborut viseltek, egy harmadik hatalmasság közbenjárása is szükségeltetett, hogy a megrendült nyugalom Európában helyreállítassék. E hatalmasság Rothschildnek nevezetik, a pénz kegyelméből azon királynak, kinek aláírása a párisi szerződés megkötéséhez nélkülözhetlen volt.

Társadalmi hódítás.

A pénz hatalma folytán a zsidók által illetéknép kivívott előny azon eszközöket is rendelkezésükre bocsátá, mely társadalmi és állami szempontból állásukat is megjavította. Egy ily szerü haladás roppant előnyeit korántsem téveszték szem elől, hanem miután zugaikból és ugynevezett zsidókvártélyaikból előbujtak, azon valának, a benszülöttekkel addig fentartott kereskedelmi összeköttetéseiket minél hosszab, minél többféle társadalmi érintkezésekbe átvinni, míg nekik a keresztyén társadalom kapui egészen megnyiltak, és ők ugyanazon családoknál bejáratosak lőnek, melyekkel érintkezniök elébb tiltva volt. Ezen módon levének lassanként ismerősökké, ismerősökből barátokká, s barátokból polgártársakká; mi nem zárá ki azt, hogy azért ben-sejőkben oly igaz zsidók maradjanak, mint hajdan.

Midőn így magokat a különböző nemzetek kebelében kényelmesen befészkeltek volna, kezdének azon szabad tudományos hivatásnemek, hogy ugy nevezzük, egyedárusága után sovárogni, mely csupán a magasb társadalmi rétegeknek állott nyitva. Jól tudva, miszerint csupán ennek segélyével jutandának tekintély s tisztségekhez, valamint politikai hatalomhoz — lettek írókká, orvosokká és tanárokká, előzőnlvén a jogi és journalistai pályát. Ez utóbbira kivált mindig némi előszeretettel szentelék magokat, mert mindenkinél jobban ismerék azon előnyöket, melyeket egy engedékeny és kényelmesen kezelhető műszerből vonhatának, melylyel egyszerismind a világgal azt lelete elhitetni, a mit az ember akar. Ezen zsidó ujságírók minden államban egy sorakozott és hatalmas összeköttetést képeznek, állván az ép oly

okos és szorgalmas, mint kimélytelen fejekből, kik némi tekintetben a beavatkozás jogát minden idegen ügyben magoknak vindicálták, hogy a közönség jóhiszeműségét kizsákmányolhassák. Világos e szerint, hogy egy ily eszközök felett rendelkező összeköttetés, — sokkal hatalmasabb lévén, mint az egyház és feudál állam — egy erős és félelmes hatalmat képez, melynek kezeiben mi nem vagyunk egyebek, mint rab-szolgák.

Politikai hódítás.

A zsidóknak a keresztyén társadalomban ilyenképp osztályrészül jutott biztos állás, adta kezökbe a kulcsot, mely nekik nemsokára a politikai jogegyenlőség kapuit is megnyitandá. Midőn tehát a régi társadalom békóival és korlátaival megbuktatva volt, nem álltak utjokban többé nehézségek; hiszen ők maguk segítették elő a szabadság és egyenlőség hiveivel e bukattatást, ennélfogva ez utóbbiak, mint a helyzet urai — azoknak a vizsontszolgálatot nem tagadhaták meg. Programjukhoz képest, mely az egyenlőséget a legszélesb alapon ígéré, el kelle magokban fojtani minden benső ellenszenvet, és a zsidókat telivérü polgártársakká nyilvánítaniok.

Ezen az újítási kórban senyvedő törvényhozók tehát kereken kimondák, miszerint a zsidók ép oly emberek, mint mások, s ép úgy mint ezek megérdemlik, az általános emberi jogok osztályrészeseivé lehetni. Ezen elméleteiknek humanus, megkapó látszatától elkápráztatva, nem valának ezen emberek képesek, azon veszélyt észrevenni, melylyel oly egyénektől fenyegettetek, kik előtt, a nemzeti összetartás takarója alatt, mindig csak egy nagy cosmopolitanus, világot uraló összeköttetés céljai lebegtek. Mindenesetre, ki gondolhatta és láthatta volna előre már akkor azt, hogy ugyanazon zsidók, a kikkel az ember politikai bruderschaftot ivott, a későbbi ivadékoknak életét oly nagyon megkeserítendik?

Megkellett volna épen gondolni, hogy magában véve akár mily ártatlan és jogosult legyen az egyenlőség adományozása egyes személyek számára, oly vészthozó és káros lehet általáno-

san, midőn az egy egészen idegen, minden országban elágazott fajnak jut osztályrészü.

A zsidó egyenjogosítás következményei nem maradának soká el. Miután igen hosszadalmas volna, az egész, a zsidók által a politikai hódításban követett eljárást bővebben fejtegetni, csak arra szoritkozunk legalább kimutatni, mily messzire haladtak maig, és minő álláspontot foglalnak el a politikában jelenleg.

Hogy a diplomatiánál kezdjük, eleve constatáljuk, miszerint az tömve van zsidóval; ugyanazon sorsban részesülnek Anglia, Franciaország és Osztrák-Magyarhon törvényhozásai is, melynek legbefolyásosabb tagjai e fajhoz tartoznak. Zsidó ministerek és tanácsosok szinte nem ritkák. Disraeli — az angol premier; Goshen a brit admirális első lordja; a lármázó Lasker a porosz országgyűlésen — mind zsidók. Francia- és Spanyolország két exdictatora Gambetta és Castelar szinte zsidó eredetűek. E két Rabagas az emberiség mentői szerepét akarák játszani.

Ha meggondoljuk, hogy a zsidók mindezen államokban a lakosság igen csekély többségét képezik, akkor el kell ismerünk, hogy e kis minoritás a nép majoritásával szemben máris igen nagy fölényben van.

Hogy e napról-napra nagyobb dimenziókat öltő haladást biztosítsák, a zsidók egy sajátságos ravasz taktikával élnek, melynek alapvonalait a következőkben adjuk:

1. Mindenekelőtt azon vannak, hogy az egész világon elterjedt befolyásukat az adott pillanatban a meghódítandó ponton lehetőleg összpontosítsák, hogy ezáltal a helyi ellentőrekvéseket elnyomhassák.

2. Arra törekednek, hogy netáni egyenetlenkedéseinkből hasznot huzzanak. E célból tőkék és befolyásuk hatalmát majd az egyik, majd a másik párt rendelkezésére bocsátják, míg egy-

uttal arról is gondoskodnak, hogy minden pártban képviselőik legyenek; hála e rendszabályuknak a zsidók mindig készek minden pártgyőzelmet saját javukra kizsákmányolni.

A hatalom ilyszerű felosztása hasonló egy kártyajátszmához, melyben mind a négy szín képviselve van, úgy, hogy egy pár ütés mindég biztosítva van az illető játszó részére, közönyös levén előtte a tronf akármelyik játszótársánálí léte. Így p. o. Franciaországban vannak imperialisticus, republicanus, sőt még socialisticus zsidók. Ha az imperialismus jut fölényre, akkor Fould, Pereire s társa állnak helyt, a zsidó érdekeket képviselendők; ha ellenben a köztársasági irány győz, akkor itt van Crémieux, ki ekkor a zsidó ilyszerű kártyajáték trompfszínét ölti magára.

Ez ügyes műfogás segélyével megőrzik Prestige-öket függetlenül minden kormányváltozástól, és így mindinkább közelednek céljukhoz, a világ meghódításához; mert csak ők bírnak azon titok kulcsával minden párttal nyerni és egygyel sem veszíteni.

E játékot, melyet minden egyes nemzet kebelében oly ügyesen űznek, a nemzetközi politikában nagyban ismétlik a diplomatia zöld asztalánál. A mik ott az egyes pártok, azok itt az egyes nemzetek, és a mint azoknál, úgy nemkülönben ezeknél is mindenkor azon hatalom trompfszíne szolgál mérvadóul, mely a jelzett pillanatban az europai concertet igazgatja. Egy példa erre nézve világosabban szólhat:

Mig Francia- és Angolország hatalmasak valának, a zsidóság haladásában ezek befolyására támaszkodott, az angolokat és franciákat hasonlóan tronful használva. Valamennyi ügynök és emissarius, kik a zsidó támadó mozgalmat Török-, Orosz- és Oláhországban vezetéek, csupa angol és francia zsidó volt. Azon perében azonban, midőn a szín változott, és ama két nagy hatalom másoknak engedé át az elsőséget, változott a zsidó tronf

színe is, és az izraelita ágensek nyomban telivér amerikaiakká és a legtisztább vizü poroszokká levének. Ha most meggondoljuk, minő lendületet nyert az utolsó években ép az amerikai és porosz hatalom, úgy nyilvánvaló, miért csináltak a zsidók 1867. óta jobbra-átot, és miért hagyák cserben a tricolort és a szt. Györgykeresztet, hogy a csillagos lobogó és az egyfejű sas szárnyai alatt találják fel további boldogulásukat.

Azon pénzügyi bonyodalomban is, mely az Oláhországiak és zsidók között kitört volt — ez utóbbiak szinte az épen jelzett politikához képest jártak el, miután Dr. Strousberg nevü porosz zsidót mint generalissimust élükre állíták, — Peixotto urnak, egy amerikai zsidónak az egyesült államokbai leendő consullá kineveztetését kieszközlék, és végre még egy zsidót, névszerint bizonyos Dr. Levi-t a dunafejedelemségekbe és Szerbiába rendelték, hogy az ott különböző celszövények által a zsidó befolyást fentartsa.

Itt mellesleg megjegyezhetjük azt is, hogy Sadowa előtt a porosz zsidó vajmi ritka áru volt; a sedani győzelem óta azonban nehéz volna egy oly zsidót nem találni, ki zsebében Bismarck fényképét folytonosan magánál ne hordaná; mert a servilitás is a zsidó nép szép jellemvonásai közé tartozik. Nincs okunk attól eltekinteni, miért ne lehessen annál egyesíteni azt: a hatalmas előtt tiszteletteljesen térdre borulni egyrészt, míg másrészt a gyöngét lelkiismeretlenül bántalmazni és rászedni.

Akármit lehessen erkölcsi szempontból ezen nyulékony és egyszersmind kimélytelen politika ellen felhozni, annyi bizonyos, hogy az gyakorlati és a zsidót tökéletesen kielégíti. Ennek köszönhetik, hogy hozzátartozóik minden ponton, Európában, Ázsiában és Amerikában napról-napra tért foglalnak, és most már a különböző nemzetek közepette központi állást nyertek, a melyből egyszerre kényelemmel minden népet tökélik nagyságával és súlyával, valamint politikai befolyásukkal nemcsak uralhatnak, fékezhetnek, sőt tetszésök szerint el is nyomhatnak.

Vessünk legelőször is egy pillantást Francia- és Olaszországra, és látandjuk, miként mindkét országban a zsidóság, nélkülözhetlensége érzetében fejét magasan hordja; mert mindkét ország le van ennek kötelezve, mindkettőnek pénzt előlegezván; annak a hadi kárpótlás fizethetésére, ennek egyesülhetésének és függetlenségének elérhetése végett.

Nem sokkal jobban áll ez Osztrák-Magyarországra nézve; itt a zsidóság a politikában átlag fölényen bir, elhomályosítván a nemesség és a nagy birtokosság befolyását. Németországban pénzügyi hatalmának segélyével legalább a militarismus és pangermán eszmék fentartását istápolja.

Oroszországban, és az orthodox egyház tartományaiban a zsidó befolyásnak még a nemzeti és vallási előítéleteket kell legyőznie, hogy ott is a helyzet ura lehessen.

Oroszországban azonban a zsidóság egy idő óta a legfélelmesebb haladást eszközölte. A Krim-háboru, és az örökös jobbágyosság felszabadítása előtt a zsidó lakosság a lengyel királyságra és az osztrák-orsz határ és Dnieper folyó közt fekvő tartományterületre volt szorítkozva. Az ezen vidéken levő nagy városok akkor még biztosak valának a zsidók betolakodása elől, mert az ott fenálló törvények szerint az Izraelitáknak megvolt tiltva ott letelepedetni, vagy csak hosszabb ideig tartózkodhatni is.

Ezen akadályok mind megszűntek most, úgy, hogy a zsidók csapatonként keltek át a Dnieperen, benyomulván Cherson, Pultawa, Charkow, Woronesch, Taganrock sat. kormányzóságokba. A két főváros közül legelőbb is szt. Pétervár türte el e pénzügyi sáskák benyomulását. Moskowa, e szent város, még ez ideig ellentáll; hanem máris zsidó csapatoktól van körülvéve, a mennyiben annak elővárosaiban bujkálva, csupán csak néha támadják meg az ottani általános vagyont.

Különben most már Oroszország legnagyobb részében le-

hetlen még a legcsekélyebb mérvű üzleteket is a zsidók közbenjárása nélkül lebonyolítani.

Ezek a jelenleg uralkodó Liberalismus következményei és eredményei. Egy ily szomorú tapasztalás alig enged másként a dolgon segíteni, mint visszatérni a Miklós cár által fűszerezett kancsukarendszerhez. Ha megütközünk is ez alternatíva fölött, úgy a zsidók győzelme elkerülhetlen, egyértelmű az más nemzetségek romlásával.

A zsidók száma Oroszországban legalább négy millió lélekre rúg; a világ egy országában sincs ily sokaságban a zsidó!

Sajátságos azon álláspont, melyet a zsidóság Angliában elfoglalt. Itt is mindenható ugyan, de uralma nem bír az egyoldalú hódítás alapfeltételével, az inkább következménye a kölcsönös engedményeknek. Kölcsönös érdekek alapján t. i. e két kereskedelmi hatalmasság között egy neme a barátságos megállapodásoknak jött létre, melyeknek erejénél fogva a brit birodalom a zsidóságot politikai befolyásával és anyagi segélyével támogatja, míg ellenben ez utóbbi pénzügyi befolyását bocsátja Angliának rendelkezése alá, és azt kereskedelmével segíti elő. Az angolok, úgy mint a zsidók, egy ily hallgatag szerződés mellett kölcsönösen meglelik hasznukat; mert azáltal a roppant zsidó tőkék felett rendelkezhetnek, árúiknak a zsidó közvetítés által vevőt szereznek, sőt szükség esetében a zsidókat kémekül és általában segédkezésül is alkalmazhatván. ¹⁾ A zsidók pedig magok részéről, e kereskedésből azon félre nem ismerhető hasznot vonják, hogy ennek folytán egy oly hatalommal állnak összeköttetésben, mely nekik árúcikkeket termel, és általában sikerdús védelmet biztosít részökre.

Igy az angolok és zsidók egyenlő lépést tartván, minde-

¹⁾ Ezen előnyök folytán érthetők meg az angol Clerus és sajtó túlaradó részvénytárgyalatai a „szegény, üldözött zsidók“ felett.

nütt egymás kezére játszottak; semmi sem festi e két fél közötti viszonyokat jobban, mint azon kép, mely e pillanatban elénk tárul. A zsidó az, az angolnak, a mi vadászeb a vadásznak. Ha az angol kétesövű lőfegyverét (ipar- és kereskedelem) lővésre tartja készen, akkor a zsidó hajtóébül használtatik a vadfogásra és apportírozásra.

A zsidó minden tekintetben gonosz állat, mert soha sem apportírozza a vadat urának a nélkül, hogy azt útközben ne károsítsa, vagy legalább ne faldosná meg. De hát mit tegyen az vele! E kereskedelmi hajtóéb nélkül lehetlen a vadászat; az angolnak tehát meg kell avval elégednie, a mit az neki apportíroz!

A zsidók nélkül az angol gyárak készítményei felényire rothadnának el a dockokban és raktárakban.

Franciaország ugyanezen eljárást követi, hogy ezáltal iparának lendületet adjon.

E három szövetséges tehát feladatául tűzé magának, az emberiséget avval látni el, a mi az életet kellemessé és kényelmessé teheti. Az angolok és franciák az ahoz szükséges tárgyak készítését vállalták el, míg a zsidók a szállítók és alkuszok szerepét tökéletesen betöltik.

Ezen iparos és kereskedelmi egyesülésből származik azután egy jól kiszámított és okos mű, melyet az önzés oly jól ragaszt össze, hogy ez, azt majdnem elpusztíthatlanná tevé. Kölcsonösen támogatják mindenütt egymást e szövetségesek, s nyujtják egymásnak kezeiket; ezen egyesült összműködés segélyével sikerült a nyugatnak minden más országot magának adózóvá tenni.

Ezen egyesülés második következménye az, hogy a zsidók, — kik sem hazát, sem állandó lakhelyet nem ismernek, ha tényleg látszatra azt fitogtatják is — Páris és Londont tevék támpontjukká, a melyen a zsidó hatalom és a zsidó befolyás nyugszik. Mindenesetre London és Páris az ipar- és kereskedelem gyúpontjai, hol a zsidó sarcolás szálai összefutnak. Oda van ír-

nyozva Izrael vágytelt kiváncsálma, ott táncolnak annak fiai a benszülöttekkel az arany borju körül.

Minden más tartományban, Németországban, Oroszországban, Keleten és mindenütt harckész bandákat, vagy jobban mondva nádályokat képeznek a zsidók, azon hivatással és törekvéssel, a pénzgazdagságot fel és kiszívni, és annak lefolyását a pénzügyek főnebbi kettős központi medencéjébe közvetíteni.

Az újvilágban végre majdnem annyi hatalmat fejtenek ki a zsidók, mint a régiben. Itt, mint ott, a nagy és kis kereskedés minden szála kezeiken megy keresztül. A mi pedig politikai mozgékonyosságukat illeti, az, az európai zsidókéihoz tökéletesen hasonló; ez utóbbi állításunk bebizonyításaul, csak azon tényre emlékeztetjük t. olvasóinkat, hogy egy Belmont Ágoston nevű zsidó (különben Rothschild agense) elég merész volt, Grant elnök választásakor ellenzéket állítani fel, hogy Macbellan tábornokot, a zsidóság egy „persona grata“-ját, annak helyébe jutassa.

A zsidó sajtó.

1840. év körül Krakóban egy izraelita tanácsgyűlés hivattott egybe. Ez egy neme volt az ökumeni zsinatnak, melyben a választott nép legkitünőbb nagyjai vőnek részt. Gyülekezések célja volt, azon módokat kitalálni, melyekkel a zsidóság terjedésének az északi sarktól a déli sarkig való győzelmét biztosítani lehessen.

A mint látjuk, az ezen urak által felállított programm igen szerény volt?

Azon feladatok, melyek ezen gyűlésben felhozattak, végtelesen különböztek egymástól. Némelyek az istenészet terére tartoztak, mások az államgazdászatot vették igénybe, míg olyanok is voltak, melyek tisztán és egyszerűen a politikára vonatkoztak. E javallatok által megélenkült a tárgyalás; ekkor megszólal egy csengő hang, mely akaratlanul csendet parancsola. Egy elismert auctoritás hangja volt ez, egy kiváló szellemű férfiúé, kinek neve — sajnos — előttünk ismeretlen.

„Mit vitáztok ti hiában,“ — kiálta tanácskozó társainak; — „míg a sajtó kezünkben nincs, minden a mit mondatok, haszontalan! Hiába teremtetek társulatokat, kölcsönöket, bukásokat s több ehez hasonlót; míg a sajtóval nem rendelkezhetünk, hogy a világot elbódítsuk és félrevezessük, addig semmit sem eszközlünk, és uralmunk csak agyrém maradand!“

E szavak rendítő hatást gyakoroltak a gyűlés tagjaira, ezek azonnal belátták, hogy egy világosság szállott a szellemekre alá, fáradozásaiknak biztos irányt adandó.

Ez időponttól kezdődött eleje azon ördögi műnek, melynek

célja abból áll, a sajtóból egy hadi műszert, egy nemét az ostromlővegnek csinálni, melynek tüze azon gát ellen fogandott intéztetni, mely a zsidók pénzügyi és politikai hódítása ellenében állíthatnék fel.

A terv, melyet ezen összeesküdtek javaslanak, vagyis inkább készítettek, hogy a sajtót hatalmukba ejtsék, a következő:

Minden ország sajtója különbség nélkül a zsidók által három osztályba soroztatott; nevezetesen: az

Első osztály: a zsidó zsoldban álló napilapokból; — a

Második osztály: valamely nemzeti zászló alá tartozó lapokból; végre a

Harmadik osztály: a csupán zsidó lobogó alattiakból áll.

Az első osztályba mindazon lapok tartoznak, melyeket a zsidók előfizetések vagy oly részvények útján pártfogolnak, melyeket önszántukból jegyeznek, s így birtoklanak. Ezekhez tartozik a „Times,” a „Journal des Débats,” „l'Independence belge,” „La Revue des deux Mondes” sat.

E lapok birtoklása nincs ugyan szerződések és egyezmények által az illető szerkesztőkkel a zsidók részéről megállapítva; mert ez utóbbiak egyenesen azon pártszellemre, azon rokonszenvre támaszkodnak, melyet minden szerkesztőnek azok irányában tanusítania kell, kik minden negyed végével előfizetéseiket pontosan megújítják. Hisz a dolog természetében van, miszerint ezek mindig az előfizetők vagy részvényesek iránt vannak bizonyos tekintetekkel; ha néha némely szerkesztő tartózkodnék is, nyilvánosan érdekekben a keztyüt fölvenni, de legalább mindent elkerül, hogy nekik terhére válják, és lapjai hátsábjain őket valamely veszélynek kitegye. Ez azonban a zsidókat tökéletesen kielégíti, és abban igazuk is van; mert végtére is nem csekélység oly horderővel bíró lapokat, mint minők a „Times” és a „Débats”, ártalmatlanokká tenni.

A második osztály — mint fõnebb is említõk — oly zsidó lapokból áll, melyek valamely nemzetiség zászlóját szokták kitûzni, de alapjukra nézve zsidó organumok; e lapok valódi farkasok báránybõrben, mert ha magokat angol, francia és német ujságokul adják is ki, azért nem kevésbbé zsidók, de mily fõfõ zsidó lapok!

E lapok ilyszerûen álcázottan kitûnõ szolgálatot tesznek arra nézve, hogy a közvéleményt más irányba tereljék, mert olvasói alig veendik észre, miszerint a sorok mögé a zsidók vannak mint franciák vagy angolok bujtatva. Az ember ez vagy amaz ország nézetének visztükrét véli látni, holott az nem más, mint viszfénye a zsidó ördögnek, ki bennünket kénye-kedve szerint lúddá tesz, és a modern iskola maximáival és eselfényeivel megakar igézni.

Europa majdnem minden országában létezik egy ily organum, Angliában p. o. a „Dailly Telegraph“ az, mely 100,000 példányban van elterjedve, s melynek kizárólagos tulajdonosa egy zsidó.

Franciaország két ily lapnak örvend. Ezek a „Patrie“ és a „The Paris Journal,“ mindkettõ báró Soubeyran, szinte egy zsidó, tulajdona. Bécsnek meg van „Neue freie Presse“-je, Olaszonnak „Perseveranzá“-ja, Budapestnek „Pester Lloyd“-ja és „Neues Pester Journal“-ja — mind a négy zsidó törzslap.

Németországban szinte több lap van e fajból; ezek közé számítható a többi közt a „Frankfurter Zeitung.“

A zsidólapok harmadik osztálya büszkén lobogtatja a zsidó zászlót a szélrózsa minden irányában. E lapok álcánélküliek, mint azt nevök is mutatja, u. m.: „Das Judenthum,“ „Der Izraelit,“ „Die izraelitische Bibliothek,“ „The Jewish Chronicle,“ a „Magyar Izraelita“ és még sok más szakirodalmi lapok, melyek a zsidók összeségénél vannak használatban.

Az ily sajtónak kiosztott szerep abból áll: Izraelt a pogányok és nemizraeliták vagyona elleni támadásnál vezetni, õ adja

ki a jelszót, és hajtja és tolja a zsidókat előre. E lapok nélkül nem volna a zsidó mozgalom kiegészítve, és actiója szükségszerűen nélkülözné a benső erőt.

Az eszközök és módok elemezése: melyek szerint a zsidók a sajtót felhasználják, egy titkos de félelmetes hatalom jelenlétét leplezik le előttünk. Azon százaik a lapoknak, melyek a zsidóknak minden szavára ügyelnek, oly iszonytgerjesztő üteget képez, mely ellen küzdeni, majdnem lehetlennék látszik. — Azon kevés lapok ellen azonban, melyek elég bátrak a zsidóság ügyének ellensúlyozására közreműködni, azonnal készek a zsidók a gúny és rágalom golyózaporát szórni, melyet lapjaik százának hazugságából gyártanak.

Midőn a zsidók és a románok közt (1868) a viszály kitört, az utóbbiaknak nagy fáradsággal sikerült két vagy három lapot találniok, melyek a közvéleménnyel szemben ügyök védelmét átvenni akarák. Nyomban erre a zsidók oly lesújtólag nagy számú lapot hoztak mozgásba ellenök, hogy a szerencsétlen románok, az egész civilizált világ előtt mint rajongók és barbárok lőnek feltüntetve, s így az által elítélve.

Minden oly ember, ki a zsidótól nem hagyja magát kifosztatni, a korszellemmel haladni nem akaró vagy tudó; ha pedig a botot veszi kezébe ellenök, akkor barbár!

Végül még fel kell említenünk azt, hogy azon nyomás, melyet a zsidók a sajtóra gyakorolnak, nem szorítkozik csupán az itt felhozott cselszövényekre és műfogásokra. Egyik siker után a másikkal előrehaladva, nyújtják ki kezeiket mind megannyi lap után, mely őket befogadja; és többnyire sikerül is nekik, azoknál behatolni, akár mintszerkesztők vagy levelezők, akár mint regényekkel házalók.

A könyvkereskedést is iparkodnak kezökre keríteni; a meny nyiben mint kiadókat és könyvkereskedőket is látjuk már Europa majdminden nevezetesebb városában tanyázni. Persze, általuk kell, hogy felvilágosítassunk; — de ha ez valaha megtörténnék, akkor nemcsak erkölcsi, de anyagi tekintetben is rabszolgáik leendünk.

Az általános izraelita társulás.

A zsidó hatalom roppant lendületének, és e században általános terjedésének következtében — beállott a zsidóknál is szüksége egy szabályozott, rendszeres központi igazgatásnak, melynek közvetítésével a zsidó mozgalom egységesebb szellemmel és kettőzött erővel lenne vezethető.

A rendszer e még fennálló hiányát pótlendő, körülbelül harminc év előtt Párisban, egy „általános izraelita társulat“ létesült, melynek az összes világ jelentékenyebb zsidai tagjaivá lőnek. Hivatalos programjához képest ugyan nem akar e társulat egy philantropicus intézménynél egyéb lenni, miután főfeladatává tévé a civilizáció jótékonyágában részesítést terjeszteni; hanem ily szép szavak, nem akadály arra nézve, e mellett titokban nagy politikát üzni.

Igy például e társulat jelentékeny, ugynevezett táborkarral rendelkezik, állván az ujságírókból, titkos ügynökökből, kémekből, futárokból sat. mind oly emberek, kik nagy észszel, valamennyi nyelv birtokával, és a világ minden országa viszonyainak tüzetes ismeretével kiválóan bírnak. Aligha lesz kormány tisztviselői által oly híven, és az általuk vezetett ügyek folytonosan leendő oly nyilvántartásával szolgálva, mint e zsidó társulat; mert számtalan szolgálói, ragaszkodásuk és titoktartásuk mellett, oly előnnyel bírnak, hogy ők összevéve a világ minden nemzetiségét képezik; valóban egy ritka neme az emberi Chamäleonoknak, tarkák színeikben, mint elveikben!

Ez általános társaság főleg egy igen szabályozott közigazgatási szervezetnek örvend. Bir oly hivatalokkal, melyek csupán a cosmopolitan levelezéssel bírvák meg, mely Kamtschatkától San-Franciscoig terjed; továbbá olyanokkal is, melyek a zsidó és

megvesztegetett sajtót utasítani voltak hivatva, hogy ezáltal mindenütt, hol a zsidó támadó-hadoszlop ellenében akárminő ellentállás merészkedett létrejönni, a polemia összezúzó lövegeit működtesse.

Ugyanezen izraelita társulat az, melynek kebelében oly titkos közigazgatási rendszabályok lépnek életbe akkor, ha, mint ez minden pillanatban előjön — súrlódások támadnak a zsidók és az ellenök küzdő népek között. Montefiori Mózes és Crémieux, két kitűnő tagja e társulatnak, ennek nevében igen gyakran s ismételtten tárgyalásokat folytattak ez érdemben az orosz cárral, a magas portával, az egyiptomi alkirálylyal, a marokkói császárral, Olaszország fejedelmével, s több mással. 1867-ben ezen izraelita társulat a dunafejedelemségek ellen egy pénz- és tollharcot kezdte meg, és hogy magát mint hadviselő hatalom gerálja, — Románia uralkodójának — az ellenségeskedések legjobb folyamatában — három havi fegyverszünetet engedélyezett! Még legközelebb Angliában, Franciaországban keresztes kadjáratot hirdetett, hogy Oláh- és Moldvaországot akarátának alávesse.

Hanem mindezen tények elhomályosultak azon pénzügyi saltomortale előtt, melylyel alig pár hóval a zsidóság és annak királya Rothschild, a világot bámulatba ejté. Miután ezen zsidó autocrata és politikai szövetségesei a francia kölcsönrei aláírást egész egy 42 milliárdnyi hihetlen összegig csigázták volna fel, evvel a hódítás-szomjas Németországnak odadobták a keztyüt, mintha mondani akarták volna:

„Vigyázz Bismark, egy lépést sem tovább! mert mi készek vagyunk 42 milliárdot is adni, hogy terveidet dugába döntsük.“

A zsidó pénzhatalom és a német katonai uralom közötti antagonismus különben valami igen természetes. Mindkét hatalom uralkodni akar, hanem mindegyik uralom uralmát más elvre fekteti: amaz az érdeklpolitikáéra, emez a fegyveres túlsúlyáéra. Miután e két elv legbensőbb lényegénél fogva egymást mindenkor kizárja, ugy ezen esetben is előbb-utóbb szakadásra kell kerülni a dolognak.

Záremelkedések.

Fejtegetéseink befejezésénél vagyunk. A mi ezekkel célunk volt, t. i. az olvasónak a modern zsidóság hatalmi állásának képét történelmileg okadatolva vázolni, azt úgy hisszük, megközelítőleg el is értük. Megmutattuk, miként nem túlzás azt állítani, hogy a zsidók napjainkban a koronázott fők és a népek hatalmát lábbal tiporják.

Ugy van; Izrael fiainak viláгурalma mostan bevégzett tényül tekinthető, mely fölött tovább vitázni nem lehet. A nemzetek, melyek egykoron hitők és becsületök törvényeinek engedelmeskedének, el vannak most itélve, az ármány és uzsora előtt büszke fejeiket meghajtani. Ily elvek uralma az összes emberiség felett, magában véve is nagy szerencsétlenség; mert nem szabad eltitkolnunk, hogy az egész modern társadalom épen ez által az örvény szélére sodortatott, és egy borzasztó Cataclysmusnak néz elébe, mely azt alapjából fölfogatandja.

E Cataclysmus nem lesz egyéb, mint egy ellenmozgalom következménye, melynek kezdete már most is a legalsóbb társadalmi rétegekből csirázik fel, és a tőke, azaz a zsidó hatalmasok elleni ellentállást készíti elő; mert e két fogalom egy. A döntő harc rettenetes leend; mert a legyőzött és kinadályzott néptömegek, mindenre készek leendnek, hogy a zsidó rabszolgaság jármát magukról lerázhassák, és a zsidóság cosmopoliticus, ezerfejú hydráját víképtelenné tehessék.

Sok támadás lett intézve a papi uralom ellen is, mely az öreg Európát lenyűgöze; hanem a papok uralma csak csekély-

ség azon hatalomhoz képest, melyet a zsidók ma az egész világ fölött gyakorolnak.

Róma hatalmát egy papokból, barátokból és zárdahölgyekből álló phalanx által terjeszté ki, melynek száma alig haladá meg a 400,000-et — és mégis a pápák képesek valának hatalmokat e hálóval támogatni.

A zsidók ellenben most pénzügyi hálójokat a világ egyik végétől a másikig terjesztik ki, és e háló tiz milliő zsidóból áll, kikenél egyik csalárdabb és kincsszomjasabb, mint a másik. Comptoirjaik és bankjaik mögött rejtőzve rágódnak e henyerovarak (Schmarotzerinsecten) az emberiség vagyonán és bensején.

A pápák elleneiket átokkal zárják ki az egyházból; a zsidók elkergetnek bennünket a tőzsdétől, számúznak a társadalmi kötelékből, s végre arra szorítanak, hogy kenyér és fedél nélkül elpusztuljunk.

Ez tehát a népek emancipatiójának és korunk ugynevezett haladásának kitűnő eredménye!!

Kiki szabadnak tartja magát, és magas műveltséggel dicsekszik, és mégsem mer senki sem azon ellenség ellen felkelni, mely hódításait csak csalás és uzsora által eszközlé.

Disraeli még rövid idő előtt azon Cosmopolitismus ellen emel fel szavát, melylyel a mai világrend fölforgatni fenyeget. Ezen izraelita államférfiúnak igaza lehet ugyan; hanem ő mindamellettt két ellenkező nemét a Cosmopolitismusnak, t. i. a zsidót és a társadalmi reactióját téveszti össze, s midőn — talán készarva — az okozatot bélyegzi, a helyett, hogy az okot kárhoztatná, nem veszi észre, hogy a nemzetközi munkástársulások Cosmopolitismusa nem egyéb, mint logikai következménye a zsidóság által legelőbb proclamált cosmopoliticus tendenciáknak.

Miként képesek ezen államférfiak e következmény ellen így felgerjedni, ha ők ennek nyilt okát eltűrnek és védik? Nem, ha valóban szándékuk a társadalmi egyensúlyt ismét helyreállítani, úgy a fát gyökerénél kell megfogniok, és támadásaikat a cosmopolitanus alapbaj ellen intézniök. Így, és csakis így foghat nekik sikerülni az emberiséget a legnagyobb csapástól megszabadítani, mely alatt valaha az nyögött. Azért jelszavunk a zsidó világalalom mielőbbi megsemmisítése!

